

„The Sun“

„Die Sonne,,

№ 1—2. ТРАВЕНЬ, 1947.

ГАЗЕТА ДЛЯ МАЛЯТ

МАМА

Наймиліше, найніжніше, найсвятіше слово для кожної людини — МАМА.

Перше слово, яке навчається вимовляти дитина — МАМА.

На цілому світі найдорожча істота це — МАМА.

А особливо для дітей. Для дитини мама — то є все життя. Мама і нагодує, і догляне, і причепурить і поцелує і добра-розуму навчить.

Мама над дитиною ночей не досипляє, доглядає її, оберігає від всякої небезпеки, зла.

А як дитина захворіє, мама зовсім про себе забуває, а все біля дитини сидить, пильнує, щоб вчасно ліки дати, щоб накрита її дитина лежала.

І все молить Господа милосердного, щоб дав здоров'я її дитині, щастя, розуму.

Безмежна любов матері до дитини.

І кожна дитина любить свою маму. Найбільше довір'я й ласки віддають мамі. І в цій дитячій любові, в довір'ї дитини найбільша нагорода мамі за її опіку і любов.

Та не завжди так буває, не всі діти однаково добрі і чемні.

Є діти, що не слухають маму, роблять збитки, не чемно поведуться. І така поведінка дитини — то найбільший біль для мами. Кожен поганий вчинок дитини крає серце матері, мучить матір. Бо кожна мама хоче, щоб її дитина не тільки була доброю, а щоб була найкращою!

Скільки труду мама докладає, скільки часу, здоров'я збавляє, щоб попрали, пошити, поцелувати для дитини, щоб дитина чистенька охайна була. А є діти, що того труду не шанують. Шматують одяг, бруднять і мамі нової роботи завдають.

Нема на світі дитини, яка б не любила свою маму, але не кожна дитина вміє ту любов мамі показати.

Найліпше дитина покаже свою любов мамі, коли буде слухняна, чемна, буде пам'ятати мамині завваги, мамину науку.

Діти! Шануйте маму! Шануйте мамині труди для вас, опіку, науку, мамину ласку.

Пам'ятайте, що мама для вас маленьких тільки добра бажає і тільки про добро для вас дбає.

Шануйте маму, любіть її! Моліть Бога, щоб послав мамі здоров'я, багато літ в спокої прожити, а вам щоб дав Бог розуму в житті мамі на втіху.

Мама

Ма-ма, ма-ма!
Мама, мама, мама, ма!
Вимовляти, чи писати,
Чи читати, чи співати—
Слова кращого нема.
 Чи сюди, чи туди.
 Чи то хліба, чи води,
 Чи сорочку, чи штанята,
 Все до мами—не до тата;
 Там безпечно від біди.
Мамо-на, мамо-дай!
Бо ти мама на те, знай!
Заталапав чоботята,
Щоб сховатися від тата,—
Ти до мами утікай!
 Посварить, покричить,
 Поцілує, тай мовчить.
 А як може трошки часом
 По штанятах вдарить пасом,
 То не дуже це болить.
Той щасливий, той живе,
В кого рідна мати є;
Той біди вже не зазнає,
Бо про нього мати дбає—
Без турбот такий росте.

Моя мама .

Гарна мамочка Ганнусі,
Іще краща—Степанця,
Та з усіх мамів найкраща,
Найлюбіша — це моя.

Вранці, як розкрию очі,
Є калачик, молочко,
Цілий день із рук матусі
Дістаю саме добро.

Дав Господь мами нам добрі,
Бачу, знаю не одну,
Та з усіх—моя найліпша,
Я її найбільш люблю.

Мама чеше, убирає,
Бачить, вчить цілий деньок.
А при зіроньках співає
Колискових пісеньок.

Боже, вислухай дитину,
І прийми молитву цю—
Збережи в здоров'ї, в щасті
Любу мамочку мою.

Для мами

Маленька Галюся дуже заклопотана. Завтра—Свято матері. В дитячому садочку діти з виховательками приготували імпрезу для мам. Залю прибрали квітками. Завтра діти будуть вітати своїх мамів у садочку.

Але Галюся хоче своїй мамі ще якусь приємну несподіванку зробити. Вона, сама Галюся, для своєї мами.

І надумалася Галюся: треба мамі гарних квітів купити, і... як би тістечок спекти. Мама дуже любить тістечка.

Але не зможе Галюся сама того зробити, ще маленька.

Побігла до тітки Олі. „Тіточко! Олечка! Поможіть мені спекти для мами тістечок, я хочу завтра мамі подарувати”—просить Галюся.

„Добре, охоче!“—погодилася тітка.

І заходилися обидві працювати. Тітуся Оля заміснила тісто, розкачала плячок, а Галюся шклянкою коржики виробляє, зверху на кожен коржик мармолядку кладе.

І спекли тістечка.

Тоді побігла Галюся додому, до тата. Якраз тато дома був.

—Тату! Ходи за мною до садівника, купимо для мами квітів. Завтра ж мамине свято—просить Галюся.

„Ходім, донечка!“—погодився тато. І пішли. Купили гарний букет! Та не принесла його Галюся зразу додому, а занесла до тітки Олі. Не хотіла, щоб мама сьогодні побачила подарунки. Завтра має бути мила несподіванка.

На другий день (саме на свято) Галюся встала раненько, ще мама спала. Розбудила тата і пішли разом до тітки Олі забрати подарунки для мами. Вернулися, тихесенько вийшли до хати. Галюся поставила на столі букет у глечку з водою. Біля букета тарілку з тістечками. А тоді ще взяла паперу і написала великими друкованими літерами:

ДЛЯ МАМИ.

Галина С.

ДІТИ! Якщо ви знаєте якусь цікаву казочку, або байку і хочете, щоб її знали інші діти, попросіть когось з дорослих, щоб записав її коротенько і надіслав до видавництва газети «Сонечко».

Кожній мамі її діти найкращі

В лісі, в дуплі старого дуба жила сова. Вирячката, ніс карлючкою... І вивела вона дітей. Сидить біля них, любить, пестить їх. А вони їсти хочуть, пищать. Мусіла сова летіти поживу шукати. Та не летить далеко, боїться дітей самих лишити надовго. Кілька днів пройшло—біда сові. Нема що їсти дітям дати. Все, що було по близу, вибирала вже сова, згодувала дітям. Треба далі летіти. От і полетіла.

Коли зустрічає орла.

—Куди це ти летиш орле?—питає.

„Лечу поживи дітям шукати“ каже орел.

—А чим же ти дітей годуєш?

„А чим же? От знайду в лісі гніздо пташине з пташенятами, батьків дома нема, я й заберу пташенят, тай нагодую дітей“, — каже орел.

Сові аж в очах потемніло, аж затремтіла вся. Та давай орла просить:

„Орлику, голубчику! Там у лісі я лишила своїх діток у гнізді. Не вбивай їх!.

„А якіж твої діти?“ питає орел.

„Які мої діти? Найкращі!—каже сова.—як побачиш найкращих пташенят, ото й мої. Не чіпай їх.

„Добре! Не чіпатиму“,—каже орел. Тай розлетілися, і кожен в своєму напрямі.

Орел прилетів у ліс. Летить повз дуб. Чує в дуплі пташенята пищать. Він туди заглянув, а там такі погані пташенята сидять-вирячкати, ніс карлючкою.

Орел подумав собі—„Це певно не совині діти; якісь дуже погані. А вона казала, що її діти найкращі“—тай забрав пташенят на поживу своїм дітям.

Коли це прилітає сова додому. Глянула—нема дітей. Догадалася бідна сова, що орел її дітей забрав... Сіла біля пустого гнізда, та й плаче: „Бач який нечесний орел. Обіцяв не зачіпати моїх дітей, а ось бач—обдурив. А я ж йому так розказала все гарно. Казала я йому, що мої діти найкращі“.

Сові її діти здавалися найкращими.

Бо кожній мамі її дитина найкраща.

Перепілка

Перепілка — польова пташка. Гніздечко будує просто на землі, в житі десь. Наносить сухенької травиці, пір'ячка намоєть і виведе діток в тому гніздечку. Поки жито доспіє, і прийде пора жати — перепеленята вже виростуть і розійдуться з гніздечка. Самі собі раду дають. А поки ще маленькі, сидять у гніздечку, перепілка-мама пильно їх доглядає і від небезпеки охороняє.

Як надійде до гніздечка близько людина, чи звір якийсь, перепілка вилітає з гніздечка, підлетить близько-близько до несподіваного, небезпечного гостя, крикне і кидається тікати. А тікає в протилежний від гніздечка бік. Людина чи звір біжить доганяти перепілку. А вона одлетить трохи, та й на землю сяде, ніби хвора. Людина чи звір думає, що от-от піймає її, та й далі біжить її ловити. А перепілка все далі та далі від гніздечка одлітає. Таким чином одводить небезпеку від своїх діток.

А як уже заведе гостя далеко, тоді швидко одлетить, і іншою дорогою вертається до гніздечка своїх любих діток.

ВІДГАДАЙТЕ:

Лежить пан Грубіян,
Поглядає на паркан,
З брами очей не спускає.

Чужий прийде — покусав (вжвоо)

Горобець і карась

Подружилися карасик з горобчиком. Літом горобчик прилітав до річки і гукав:

— Здоров був карасику! Як живеш? Цвірінь, цвірінь!

— Нічого, живу помаленьку, — казав карась. Іди до мене в гості. Чудово в нас тут на глибоких місцях. Вода тиха, всякої водяної травиці доволі. Почастую тебе жабиною кашкою, ікрою, червяками, водяними комашками...

— Дякую, брате! Пішов би я до тебе, та води боюся. Ліпше ти лети до мене в гості під стріху. Я тебе почастую ягодами. В мене цілий садок ягід. А потім роздобуду і рибу, й овесця й навіть живого комарика.

— Я не вмію літати. Ліпше йди, поплавемо в річці, покупаємось.

Горобчик пробував не раз піти до карася в воду. Зайде по коліна — та й назад.

— Ні, — каже — страшно. Тут у тебе й утопитися легко.

Учений шпак

У одного чоловіка був учений шпак. Цей шпак умів говорити. До того чоловіка часто заходили сусідські хлопці послухати ученого шпака. Одного разу прийшов до нього якийсь хлопець, коли його не було вдома.

Хлопчику захотілося украсти шпака. Він схопив його й сховав до кишені. В той мент увійшов господар. Побачивши, що шпака нема, він спитав:

„Шпачку, де ти?“

„Тут, дядечку!“—гукнув з усієї сили шпак у кишені злодія.

ВІТРЯК

Цю історію розказав дід Бвмен, той, що у вітряку зерно на муку меле.

— Давно це було, я ще малим хлопцем був. Отой рівчак, що тече долиною, був порядною річкою. Над річкою млин стояв, а швидка вода млинове колесо рухала, обертала. Люди возили зерно до млина, молоти, а з млина до дому везли муку—на хліб.

Та згодом води стало менше, обміліла наша річка, і млинове колесо не могла рухати як слід.

На весні, як розтануть сніги, набіжить у річку більше води, той млин працює. А зійдуть весняні води — стоїть млин.

Що його робити? Де людям зерно на муку перемолоти?

От мій батько й надумався. Каже до дядька Мусія: „Давай, збудуємо вітряка. Нема води в річці, а на полі, особливо на горбку, добре вітер дме. От і буде нам вітер замість води зерно молоти“.

Покликали сусідів до помічі, тай заходилися будувати вітряка.

І збудували.

От так, якби хата з дерева. А хата ця стоїть на здоровому, міцному стовпі, як на нозі. І так зроблена, що обертається кругом того стовпа. В середині жорна приладили, сполучили їх з дерев'яною рукою. Рука, через отвір в стіні, виходить і тримає крила. А крила також дерев'яні, великі-великі. От, як вітер подме добре, натисне на крила та й крутить їх. А з крилами і рука обертається і рухає жорна. А жорна крутяться та й мелють зерно на муку.

Перестане вітер віяти з того боку, з другого подме, тоді обернуть вітряк на нозі так, щоб вітер знову на крила віяв. Знову працює наш млин. Бо це ж таки млин, а вітряком зветься тому, що вітер його рухає. Багато в нас на Україні вітряків є.

Хоч і багато на Україні річок, і млинів багато, але багато у нас і степових околиць, і сіл, що розложились серед того степу далеко від річок. То там вітряків багато, зерно мелють людям.

Бережіть пташок

В однім селі було багато садів. Було їх так багато, що село все було ніби в однім великім саду. Гарно було в нім літом. А в осені всі люди в нім мали силу яблук, груш, слив тощо.

На деревах, у їх густому вітті, жили пташки. Вони веселили людей своїми піснями й щебетанням. Вони ж берегли сади від гусені й різних шкідливих комахок.

Одного року сільські хлопці почали полювати на пташині гнізда. Пташки покинули ті сади й полетіли в інші села та в ліси.

Тоді гусінь напала на сади. Вона поїла весною цвіт на деревах, і навіть листя.

Літом сади стояли голі, як зимою. А восени того року селяни не бачили ні яблук, ні груш, ні слив.

Пташки, що нищать у полі збіжжя, а на городах—городину.

Багато шкодять садам та городам хрущі. Ті гробачки, з котрих вони вилуплюються, довгий час живуть у землі. Кріт їх поїдає й тим зберігає господарям городину й садовину.

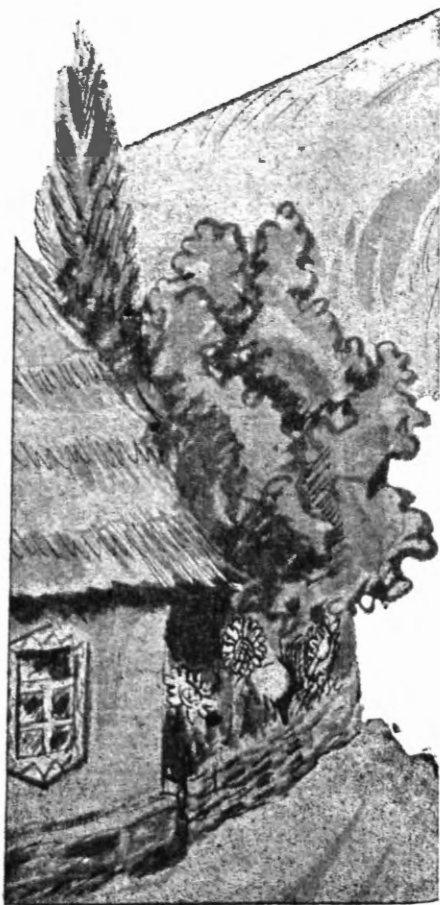

К р і т

Звикли люди думати, що кріт шкідливий для господарства. А він, навпаки, дуже корисний у господарстві. Він їсть шкідливі гробачки й му-

Українська хата

Маленькі сіни, ясна світлиця,
Всюди чистенько, так, як годиться,
Вимиті вікна, біленька стеля,
біла постеля.
При дверях мисник із тарілками,
Квіти пахучі за образами.
Образи знаю всі, як назвати,
хоч їх багато.
Троїця, Спаситель і Божа Мати,
А там Михайло, опікун хати.
Святий Микола дивиться збоку
на нас звисока.
Немов говорять: тіштеся, діти,
Маєте хату, є де сидіти.
За батька, матір Богу моліться
і пильно вчіться.

Чим ми будемо

Раз якось малі хлоп'ята
Над ставочок всі зійшлись.
Стали думати — гадати,
Чим хто буде з них колись.
Лесь Свистун говорить: „Друзі,
Хліборобом буду я,
Я робитиму при плузі,
Засіватиму поля.
Матиму я коней пару
І корівку молоду,

А в степу овець отару
Я велику розведу“.

— Я ж знов буду будівничим,
Будуватиму дома,—
Так Грицько чорнявий кличе,
Перший майстер між дітьми.

— Чи камінні чи дубові,
Чи цегляні чи які,
Будуватиму здорові,
Гарні, теплі і тривкі“.

Похвалився Федь з Горбочка:
— „А я вчитиму дітей,
Буду вчити їх читати
І писати — І, О, Е“.

„Я столярства буду вчитись,—
Відізвався з черги Степан,—
Буду столики робити,
Лаву, ліжко чи тапчан“.

А палкий Івась говорить:
„Певно стану я вояк.
Ворогів всіх без розбору
Буду бити, та ще й як!“

Летуном я славним буду,
Облечу усі світи,
Вашу працю, ваші, труди
Буду пильно стерегти“.

Чув розмову цю хлоп'ячу
Їхній друг, старий Антін.
Балакучу, знай, мав вдачу,
То до них промовив він:

„Щоб мету свою здобути,
Треба вчитись, ой-так, так!
Без знання не може бути
Ні учитель, ні вояк.“

Тож „учіться пильно, діти,
Звеселяйте Рідний Край,
А в змаганні до освіти
Всім вам, Боже, помагай!“

ХАТА

Наша хата під горою,
край долини,
У вишневому садочку,
та в калині.
Попід лісом млин подався
у ставочок,
Через воду перекинувся
місточок.
Наші ниви золотіють
так, як сонце.
Вишні й сливи лізуть з гілок
у віконце.
Нашу гору всі кругом
далеко знають.
Добрі люди нашу хату
привітають.

Казка про мишенятко

Поклала мишка-мама мишенятко в колиску спати. Колисала, колисала, а воно не спить, капризує. Що його робити? Нема часу мишці-мамі над колискою сидіти, на поле треба йти. І надумалася мишка-мама няньку пошукати. Вибігла з хати; недалеко й забігла, зустріла коня. Тай попросила його мишенятко колисати. Прийшов кінь, став над колискою, і ну співати:

—І-го-го, і-го-го!

Треба спати вже давно...

А мишенятко в крик;

—Кінь заголосно співає,

Мені спати заважає...

Кінь і пішов собі. А мишка-мама знову побігла няньку шукати. Зустріла корову, та й попросила її мишенятко колисати. Корова прийшла, стала над колискою та й завела:

—Му-у-у, му-у-у!

Коло тебе й я засну...

А мишенятко в крик:

—Му, та й му; му, та й му.

Я ніколи не засну...

Корова й пішла собі. А мишка-мама знову побігла няньку шукати. Зустріла гусака, та й попросила його мишенятко поколисати. Гусак прийшов, став біля колиски та й зашипів:

—Ш-ш-ш, ш-ш-ш.

Ти чому досі не спиш?

А мишенятко в крик:

Він мене лякає,

Спати заважає.

Гусак пішов собі купатися. А мишка-мама знову побігла няньку шукати. Зустріла рибу, та й попросила її мишенятко поколисати. Риба лягла біля колиски, та й мовчить. А мишенятко в крик:

—Як не вмієш ти співати,

Чого прийшла колисати?

Котик

Сидить котик
на лавочці
Та на скрипці
грає,
А кишенька по-
під лавку
Присядки гу-
ляє.

Котик каже:
„Я втомився
Досить танцю-
вати!
Ходім краще
на полицю
Сметанки шу-
кати.“

Читайте газету «Сонечко»

Риба й пішла собі у річку плавати, а мишка-мама побігла нову няньку шукати. Зустріла овечку, та й попросила її мишенятко поколисати. Овечка прийшла, стала біля колиски і замекала:

—Ме-е-е, ме-е-е,

Спи малесеньке моє...

А мишенятко в крик:

—Я мамина не твоя,

Іди туди, звідкіль прийшла.

Овечка й побігла. А мишка-мама знову побігла няньку шукати. Зустріла жабу, та й попросила її мишенятко поколисати. Жаба прийшла, сіла біля колиски й заквакала:

—Ква, ква бреке-ке!

Мишенятко спить мале.

А мишенятко в крик:

—Жаб'ячі нудні пісні,—

Не сподобались мені.

Жаба й пішла собі в бур'ян. А мишка-мама ще раз побігла няньку шукати. Зустріла кицю, та й попросила її мишенятко поколисати. Прийшла киця, сіла біля колиски і солоденьким голоском замуркала:

—Мя'у-м'я, мя'у-м'я

Спить в колисці мишеня.

А я його колисаю,

Йому пісеньку співаю—

М'яу, мур-р-р,

М'яу, мур-р-р...

Мишенятко заспокоїлось, вмостилося гарненько в колисці та й каже:

—Киця вміє колисати,

Я вже зараз буду спати...

Мишка-мама зраділа, що нарешті добру няньку знайшла, та й побігла в поле. А нянька мишенятко-цап! Витягла з колиски тай з'їла.

От тобі й добра нянька!

Переповіла Л. Гаєвська.

У Африці

Десь у Африці далекій
Де стоїть страшенна спека.
Є слони такі здорові,
Як доми двоповерхові.

Серед тих лісних гушавин
Є ще й мавпочки лукаві,
Що зібравшись табунами,
Люблять гратися з слонами.

Одна мавпочка стрибає,
За хвоста слона чіпає,
Друга вилізла на спину,
Робить вправи без упину.

А найменше мавпенятко
Слов'язявся колисати,
Посадив собі на носа
І високо так підносить.

Вовк і собака

Один вовк з голоду та нужди став такий худий, що на ньому лишилася тільки шкура та кості. Їсти не було чого, ніде нічого не міг добути, бо собаки пильно стерегли отари овець, і все людське добро. Біда така, що хоч гинь!

Одного разу зустрів вовк собаку, що заблукав у лісі. Вовк був би радий кинутися і роздерти на шматки собаку. Та ба! Він зараз зміркував, що з бриськом заводитися не легка справа. Куди йому голодному і немічному боротися з сильним, відгодованим псом. Вовк приступив до нього і любенько почав балакати про це, про те... А сам любувався добрим виглядом собаки.

— Гай, гай, милий Боже! — зітхав вовк, — колиб то я хоч раз на віку так сито виглядав!

— Це залежить від самого тебе, мій друже! — відповів собака. — Коли хочеш так потовстіти, як я, то покинь ті погані ліси. Бо що ж тут є? Голод і біда. А твої товариші, то самі голодранці, жебраки, одне слово — голота. Ви не маєте тут нічого певного, та й ходите красти у людей. Чи вам тут хто дасть смачно їсти, все готовеньке-зварене, спечене? А в нас просто рай! Ось ходи зі мною, побачиш, як тобі добре буде.

— А що ж би я мав у вас робити? — питає вовк.

— Майже нічого. Наша служба легка — каже собака, — от, гавкати на лихих сюдей, стерегти добро хозяйське, щоб хто не зачепив, не вкрав. Ну, поластитися до господаря. За це матимеш щедрі недоїдки з хозяйського стола.

Смачні кістки волів, баранячі, свинячі, навіть часом курячі. І то без всякого труду і заходу. Принесуть тобі до буди, насиплять копицю, а ти лише їж. Ще й зупки, чи борщику господня у миску наллє, пий досхочу. Ну, вже не згадую про те, що і попестять тебе, поглядять по голові, ласкаве слово промовлять. Звичайно, живеш у широких, просвічених світі, а не в темному лісі.

Цей образ забезпеченого життя зворушив вовка до сліз.

Він радий та веселий пустився з бриськом у дорогу до того раю. Ідуть вони, ідуть, аж якось ненароком кинув вовк оком на шию свого товариша. На своє диво побачив він, що була вона вишмуляна, посиніла, і без жоднісінької волосинки.

— Що це? — спитав збентежений вовк.

Нічого, — відповів байдужно пес.

— Як то нічого? Якось причина мусить бути.

— Ат! Дурниця! То певно від ланцюга, що закладають мені на шию.

— Від ланцюга? На шию? — аж крикнув зі страху вовк. — То тебе прив'язують і ти не смієш вільно бігати, куди захочеш?

— Ну, так, не завсіди, але що це значить...

— Це значить, — перебив його вовк, — що мені вже відхотілося і твоїх кісток і борщиків, і ласкавих слів. Мені, братіку, миліша воля над усі скарби світу! Розумієш?

Сказавши це, драпнув вовчик чим скоріше до лісу, і ще довго плювався на згадку про „собачий рай“.

(З Ляфонтена).

У ДИТЯЧОМУ САДОЧКУ

(ЗАБАВА НА МЕЛОДІЮ „ГРЕЧАНИКИ“)

1. У дитячому садочку
Вправи ми робили,
Під музику йшли вперед,
Як пташки летіли

Ніженьками разом — туп,
Рученьками разом — луп,
І голівоньку на бік,
Потім усі разом — скік!

2. Коли музика не грала,
Ми тихесенько чекали...
Але як сигнал почули,
Усі разом починали:

Ніженьками разом — туп,
Рученьками разом — луп,
І голівоньку на бік,
Потім усі разом — скік!

3. Дома татові і мамі
Розказали й показали,

Як під музику в садочку
Ріжні вправи проробляли:
Ніженьками разом — туп,
Рученьками разом — луп,
І голівоньку на бік
Потім усі разом — скік!

ПОЯСНЕННЯ ЗАБАВИ: Діти беруться за руки, роблять коло. Ідуть в правий бік (колом), співаючи три перші рядки пісеньки. На слова четвертого рядка пускають руки, один за одним, в тому ж напрямі біжать, наслідуючи рухами рук лет пташок.

Ніженьками разом — туп, (тупають)
Рученьками разом — луп, (ляскають в долоні)

І голівоньку на бік (голівонька на бік, руки в боки)

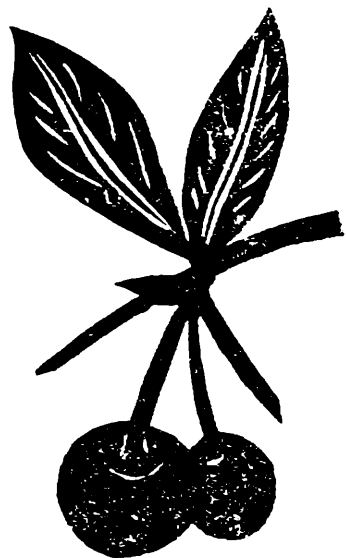
Потім усі разом — скік! (підскакують на місці).

2-ге так само, як „1“, з тим, що на слова — „Ми тихесенько чекали“ — зупиняються, чекають.

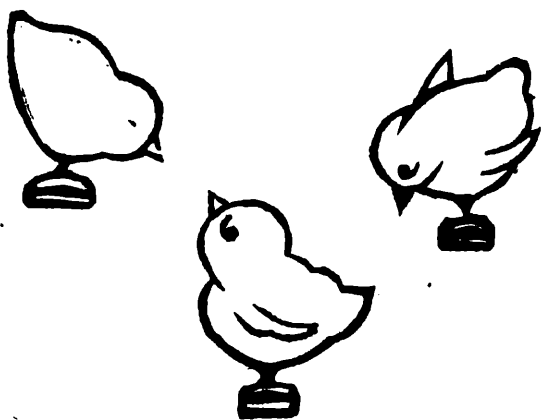
3-тє так само, як „1“.

Л. Гаєвська.

Чого бракує?

Скільки курчаток?

Загадки

1. Іде лісами козачок,
Надів плащ із колючок.
Із вовком зустрівся,
Клубочком скрутився.

(нвжї)

2. Біла, як сніг,
Надута, як міх,
Лопатами ходить,
А рогом їсть.

(вжєлї)

ДІТИ!

ПОПРОСІТЬ МАМУ, ТАТА, АБО
ВИХОВАТЕЛЬКУ В ДІТЯЧОМУ САДКУ,
ЩОБ НАПИСАЛИ ДО ВИДАВНИЦТВА
ГАЗЕТИ „СОНЕЧКО“, ПРО ЩО Б ВИ ХО-
ТІЛИ ПРОЧИТАТИ В НАСТУПНИХ ЧИС-
ЛАХ ГАЗЕТИ.

ПИСАТИ ТРЕБА НА АДРЕСУ:

Ellwangen (Jagst).

Lager UNRRA 709

Hajewska Lidija.

„Сонечко“ - газета для маленьких дітей. Виходить раз на
місяць подвійним числом, 8 сторінок.

Видає й редагує в погодженні з ОПДЛ —

Л. ГАЄВСЬКА.

Herausgegeben mit Genehm. der Publ. Control OMG Würt.-Baden
Inf Contr. Diw. 1000.

Druck: Druckerei O. Grossinsky. Ukrainische Abteilung HA-IG
Neckarsulm.